

אלyon הילל הקודש

וועלנטלי' כע אלyon אויסגעגעט דורך
מוסדות הילל הקודש ברסלב ווילאמעסלאיג
עטיסדה ע"י כ"ק מרן מוהראר"ש ז"ע

זמןנים (NYC)
הדלקת הנורתה.....
5:18..... מוצאי שב"ק
6:50..... מילכים-א ט"ו-ט"ז
שיעורים נסדרו
נ"ז..... פסחים צ"א
ביבלי..... ירושלמי..... יבמות ס'
תוספותא..... קריתות ג'
רמב"ם..... אישות כ'

שבה 10, גליון 22 (487)

פרשת חנוכה, שבת צור, ח' אדר, שעת תשפ"א לפ"ק

מזהרא"ש דערציאלית יום טוב פורים

מען פריט זיך צו געבען פאר פורים א"מ'חצית השקל", ואס דאס איז האלטע פון די מטבח פון די געלט נואס איז אינגעפערט צו נויצן אין עינעם ארט אונן צייט, אונן מען פיט זיך צו געבען דרי' שטיק פון די סארט מטבח, וויבאלד אס ווערט דערמאנטן דרי' מאל די ווארט "תרומה" אין פרשת כי תשא בי' די מצוח פון מוחצת השקל, אונן דאס געלט גיט פאר צדקה.
אויסער דעם נואס מען דארף מקיים זיין פשוט דעם מנגה, ואס דאס איז היליגער מנגה מדברי טופרים, דארף מען אויה' געדענ侃ון אויף נואס דער "מחצית השקל" איז מרמן, אונן זיך דאס קומט אונן גערגען אין לעבען.
המן האט געאנט פאר אחשזורש (אטשר ג', ח)
ישנו עם אחד מפזר ומפזר" - ערד האט גערעדע לשון קרע אויר די איזון איז זיך האלון זיך נישט אינאיינעם מיט אחותות, זיך קריין זיך צוויישן זיך, *****

א גוט ווארט מזהרא"ש זכותן זגן עלינו פָּלֶגֶט

שטענדיג חזון מיט אונז איז אלע ספיקות אונן קאפעדיינישן קומט פון ערמלק; עקל"ק באטרעפעט איזוי ווי ספ"ק, דער עיקר פון ערמלק איז אונין צו ברענצען ספיקות אינעם מענטש: "וועל איך נאך האבן א פקניע?" קעו איך נאך תшибה טויז" דער איבערשטער דארף מיר נאך האבן?" יוערן מינע תפילות איזיך אנגענומען? דאס אליעס אונן נאך ברענצען עקלק אונין אייעס מענטש, איז דער מענטש זאל טראכטן איז דער איבערשטער איז נישט מיט אים אונן איז דער איבערשטער דארף אים נישט, איזוי ווי עס שטייט (שמות ייז, ז): "היכיש ה' בקרבנני אט איזו"; אונן גלייך נאכען שטיעיט "ויבא ערמלק".

איז מיר וועלן אויס נעמן פון זיך די אלע ספיקות ובלבולים וועלן מיר ריכטיג מקאים זיין דעם מחייב ערמלק; איז מיר וועלן גלייבן אינעם איבערשטער איז דער איבערשטער איז מיט אונז, בי אונז אונן געבען אונז אונן ערד הערט צו אונגעראע תפילות.

(עצתו אמרנה תעזה תש"ט)

א ווארט אויפֿ דִּ פְּרַשָּׁה

וועשו לי מקדש ושבוני בתוכם, רעד איבערשטער האט געהינן מאל בויען א' משכין און א בית המקדש, און דער איבערשטער ווערט רוען צוויישן די אידן. היליגע תורה האבן מיר לירער נישט קיין משכין און נישט קיין בית המקדש, אבער די יענע אידישע שטוב, וואו מפרקט זיך ערליך און הייליג און מאגייט אויף די וועגן פון די היליגע תורה, רועט דארט די שכינה, ווי חקמוני זקרים לברכה זאגן (סוטה ייז) "איש ואשה זכו, שכינה ביהם", א מאן און וויב נואס זעגען זוכה, די שכינה צוויישן זי.

ווען די היליגע תורה רעכנט אויס די כלים פונגעם משכין, הוייט די תורה אן די ערשטער מיטין ארון, דאס איז דער ערשטער יסוד פון אידישע שטוב, צו בויען די שטוב לוייט די היליגע תורה, און דאס ברעננט אירין די שכינה אין שטוב.

דערפאר איז גרויסע זאך איז אויסער דישיעורים וואס מלערט אין שלול, זאל מען זיך קובע זיין צו לערבען שייעורי תורה אינדרערהים. ווען איז לערנט תורה אינדרערהים באוקטט ער אספֿעַצְיַעַלְעַן חן, זיין וויב הוייט און אים אירזקוקן און מכבד זיין, זי זעט איז איר מאן איז ערליך און ער לערנט תורה. איפלו זי וויסט איז איר מאן לערנט און בית המקדש, איז אבער דאס נישט די זעלבע ווי ווען זי זעט אס מיט די אינדרערהים, מאן און וויב זאלאן לעבען באחבה ואתונה שלום ורעה.

אוייך אויף די קינדרער האט דאס גאר א שטאראקע אינפלוס, זי זעגען ווי דער טאטע לערנט תורה, און זי וועלן דאס אוייך וועלן נאכמאן, און די גאנצע שטוב ווערט און אטמאספֿעַר פון תורה, עס הערשט ערליך און לאבשאפט, איז סאייז א מהי זיך צו געפונגגען דארט, ס'זערט א מישן פאר די היליגע שכינה.

אוייפן ארון זעגען געוווען די צוורי קרוביים, וואס חקמוני זקרים זאגן וויא נ"ז או ווען די אידן האבן זיך אויינגערט ווי עס דארף זיין, האבן די קרוביים איסיגעזען ווי זיין האבן זיך ליב. ווען מברעננט אירין תורה אין שטוב, איז דא ליבשאפט און באטעמ'קיטי אין הויז.

ספֿעַצְיַעַל ווען מאי זוכה חתונה צו האבן יונגעראהייט, ווען דער מיט איז נאך גריין און הייליג, איז דאס די גראעסטע זאגן. ווי חקמוני זקרים זאגן (מיחות ק"י) "הלויד תורה בטהרה, נושא אשה ואחר בע לויד תורה". דערפאר האבן די קרוביים געהאט א פנים ווי א קינדר (רש"י שמות כה, י"ח), צו וויאן או מזאראף חתונה מאכן די קינדר יונגעראהייט, און איזוי ווערט די שכינה זיכער רוען איז איזה היליגע און לויטער הויז.

חכמוני זקרים זאלאן לברכה זאגן (עירובין י"ח), א הוי וואו מערט דארט לערבען תורה ביניקט, ווערט דאס הוי נישט חרוב ווערט. ביינאקט קען איז מינען ווען סאייז שרווער און געררוקט, און פון דעסט וועגן שטראגענט מען זיך און צו לערבען תורה אינדרערהים; איפלו ווען סאייז שוער פאר א מענטש, לאזט ער נישט אפ די היליגע תורה; דאן ווערט איז הוי נישט חרוב ווערט. פראקערט, די שכינה ווערט רוען איז דער הוי, יעדר ווערט זיין פֿרְלִילִיך און צופרין, און ס'זערט זיין דארט נאך גוט און געשמאק ברותנויות ובגשיות.

(שייחות מזהרא"ש לפרקת פרומחה)

**פּוֹרִים אַיְזָן דָעַר
זָעַלְבָעַר אַיְבָעַרְשָׁטָעַר**

**בְּעֹזֶת ה' יִתְבָּרֵךְ
יּוֹם ג' פְּרִשְׁתַּת
לְכֹבֵד דִּי תְּלִמְיוֹן
שְׂתַחְיָן.**

מִיר שְׂתִּיעַן יָעַצְט פָּאָר דָּעַם הַיְלִינָן יוֹם
טוֹב פּוֹרִים, וּוְיל אַיךְ אַיְיךְ שְׁרֵיְבִּין אַפָּאָר
וּוְכְטִיגַּע זָאָכָן אַיר זָאָלֶט וּוְיסָן וּוְאוֹזָן צָו מַקְבֵּל
זָאָנָן אוֹא הַיְלִינָן טָאג.

טִיעַר בֵּית פִּיגָּא תְּלִמְדִידות שְׁתַחַתִּים, גִּיט
אֲנֶגְעָתִין אַיִּדְלָן שְׂיִין אָונְ פִּירְט אַיִּיךְ אַיִּדְלָן
אָהָן פִּירְט זִיךְ אַיִּדְלָן, דֵּי גִּיס פָּזְן פּוֹרִים אַיְּזָן
מַעַן פְּקוּדָמָן דָּוְרָק אַסְפָּר הַמְּלָכָה וּנוּילִי זִי הָאָט זִיךְ
גַּעֲקָוּמָן זַיְעָר אַיִּדְלָן. דֵּי מִילְּגָעָחָבָם זַכְּרָוּנָם
לְבָרְכָה רַעֲצִיְּלִין אַנְגָּנוּ (פָּרָגָוָן אַסְפָּר, ۲): "אַסְפָּר הוּא
קָרְזִין לְהָ", פָּאָרוֹאָס הָאָט מַעַן גַּעֲרָוּפָן אַסְפָּר
הַמְּלָכָה מִיטִּין נַאֲמָעָן אַסְפָּר", אָיר רַיכְטִיגָּעָן
נַאֲמָעָן אַיְּזָנְשָׁט אַסְפָּר", זִי הָאָט גַּעֲהִיְּקָן
הַקְּדָסָה? "עַל דֵּי הָוָת צְנִיעָא בְּבִיתָא דְמַרְדָּכָי,
שְׁבָעָן וְחַמְשׁ שְׁבִינָן", וּנוּילִי זִי אַיְּזָנְעָוָן זַיְעָר
צְנִיעָוָתְדִּיגָּן שְׁטוּב פָּוָן מְרָדָכָי הַצְּדָקָה, "וְלֹא
חַזְתָּ אֲפִי גַּבָּר אַלְהָן אֲפִי מְרָדָכָי", דּוֹרָכָאוִיס פִּינְיָה
אָהָן זַיְבָּעָזִיגָּי יָאָר הָאָט זִי נַיְשָׁט גַּעֲקָוּקָט אָוִיף
קָרְזִין שָׁוָם פְּרָעָמְדָעָן, זִי הָאָט נָאָר גַּעֲקָוּקָט
אָוִיף מְרָדָכָי הַצְּדָקָה - דְעַרְפָּאָר הָאָט זִי זַוְּכָה
גַּעֲרוּעָן אָז זִי הָאָט גַּעֲרָאָטְעָוָעָט גַּאנְצָן כָּלְלָן
יְשָׁרָאָל; זַעַט מַעַן צָו וּוֹאָס מַעַן קָעָן זַוְּכָה וַיַּן
וְעַן מַעַן פְּקִיזָּט זִיךְ אַיִּדְלָן אָונְ באַשְׁיִידָן.

איך בעת איזה טיער עת מלמידות פון ביט
פינא, פורמים איז זיינער א הייליגע צייט, פורים
גען פועלן זיינער גרויסע זאנן, דער רבבי זאגט
לאנטו מונדרן סלק, סיון עז: פורמים איז א צייט פון
זה באגניען; וויל וווען מען איז פרידליך גען
מען זוכה זיין צו פועלן זיינער גרויסע ישועות,
זאלט איר פון יעט זיין נאר פרידליך; יענד ואך
וואס שטערט איזיך, יענד ואך וואס באעדערט
איזיך - זאלט איר דאס אויסשומען מיטין
אייבגעטען. איר קענט זיך נישט פאלשטעלן
וואס מען קען פועלן דורך תפילה, תפילה איז
אודוי שטאָרַק, עס דריידזט איבער די טבע.

**בְּנֹגֶעַ זֶה פָּאָרְשָׁתָעָלָן וּכְרוֹ, פּוֹרִים דָּאָרָף
מֵעַן וּוַיִּטְעַר זַיִן צְנִיעָותָדִיגָּג, פּוֹרִים אַיז דָּא דָעַר
זַעֲלַבְעַר אַיְבָּעַרְשָׁתָעָר, זַיִן זַעֲלַבְעַתָּה.**

פּוֹרִים דָּאָרְפּ מַעַן מִכְבֵּד זַיִן טָאָטָע מַאֲמַע
אַזְׁוֵי וּוְיַי גָּאנְצַן יָאָר.
אַיךְ וּוְאָונְגַּטְשַׁ אַיְיךְ אַקְרִיבְלִילְיקָן לְוּסְטִיגָּן תְּמִיד.
(לעומת פּוֹרִים דָּאָרְפּ מַעַן מִכְבֵּד זַיִן טָאָטָע מַאֲמַע)

וְאֵת הַזָּמֶן יִדֵּק אֲנוֹ אַגְּדֻרְתָּהִים, מַעַן דָּאָרָף זֶיךָ הַאלְּטָן צְוַיָּאָמָעָן מִיטָּה וְוַיְיָב אָנוֹ קִידְעָר, לִיב
הַאֲבָן דִּי וְוַיְיָב אֲנוֹ קִידְעָר, אֲנוֹ זֶיךָ נִישְׁתְּחַדְּשָׂר קְרִיאָה אַיִן שְׁטוּב. וּוֹן אַמְעָנָטָשָׂהָט נִישְׁתְּחַדְּשָׂר
אַיִן עַד נִישְׁתְּחַדְּשָׂר קְיָיָן גַּאנְצָעָר מַעֲנָטָשָׂה, זֶיךָ מַח אַיִן אַיִם אַעֲמִישָׂט אֲנוֹ צָעַפְלוּגָן, אֲנוֹ עַד קָעָן נִישְׁתְּחַדְּשָׂר
אַפְּרִילְיקָלָעָבָן. וּוֹן מַעַן בִּינְיסָט זֶיךָ אַכְעָר אַרְאָפָּה דַּעַם קָאָפָּה, מַעַן וְוַיְיָסָט אֲזָלִין אַיִן מַעַן נָאָר אַפְּ
הַאֲלָבָדָר מַעֲנָטָשָׂה, מַעַן דָּאָרָף זֶיךָ הַאלְּטָן אַיְנָאִיעָם מִיטָּה וְוַיְיָב אָנוֹ אַזְוִי וְוַעֲרטָט מַעַן אָנוֹ אַדְם
דְּשָׁלָם". אַגְּנָצָעָר מַעֲנָטָשָׂה, דָּאָן קָעָן מַעַן הַאֲבָן אַפְּרִילְיקָלָעָבָן.

אוון דז' זעלבע איז אוונק מיט זיך אלליין. די נושא פון יען איז איז א"חקל אלקי ממעל" - אַ חילק פון הייליגן באשעפר ער אלליין. ווען איז טיילט זיך אפ פונעם איזיבערשטן, ער פארענצעט פונעם איזיבערשטן, ער פאלט דורך אין עכירות, דאן בליעיבט ער נאר מיט אַ האלבע נשמה. די אַרבעט פון אַ איז זיך צוריק צו קערן צום איזיבערשטן, צו באָהעפֿון זיין נושא צום איזיבערשטן, אוון דאן ער ווערט ער זיין אַ גאנצער מענטש, אוון דז' אַינְגִיסְטֶע וועגן ווי אַזְוִי מען קען זוּכה זיין צו זעם אַז אוֹרְדְּכִין בְּעֵזָן דַּעַם אַיזיבָּרְשִׁין.

ווען מען נעט די "מחצית השקל" פורום ביינאקט פארץ ליינען די מגלה, דארף מען בעטען דעם אײַגערטשען איז מען זאל זוקה זיין צו ווערין א גאנצער מעונטש, מען זאל זיין נאנט צום אַאיַגעָרְשָׁטָן, מען זאל זיך האלטָן נאנט און באחדות מיט אלע אַידִישָׁע קינדער, און מען זאל האבן גוּטוּ שְׁלֹום בֵּית.

לְיִגְעָן דֵי מַגִּילָה

די מצונה פון לויינען די מגילה איז גאר דורך, יעדר אוינער אויז מחייב צו לויינען אידער הערן די מגילה, ס"י מענער אונן סי' פרויען, אונן אויך די קינדער דארכ' קען מהנטן זיין צו הערן די מגילה לאיליגען. לפתחל'ה דארכ' מען גיין אין שול צו הערן די מגילה לויינען, וויל' "ברוב עס הדרת מלך". אונן אויב קען מען נישט זיין אין שול, דארכ' מען לויינען די מגילה איז דערהים אידער וואו קען געפונגט.

ווען מען הערט ד' מעלעה פון ד' מגילה, אונן מען טראכט ארכין אין וואס דארט האט אונן אונטערעפעילט, זיעט מען ווי ד' אלע גורייסע נסים זיעען געווען באהאלטן אין ד' טבע. דאס מיינט אונן אויבן-אויף וואלט מען געהקטן מיינען אונז ד' אלע זאנן האט פשוט איזוי פאסייט, אונז פוקט האט אוחשראוש זיך אינפנגענט אונז געלרנט זיין קענין ושתוי, אונז פוקט האט מרדכי הצעיק זיך אונגעטערעהרט אונז פארשטיינען אונז בגונן אונז תרש ווילן הרוגען דעם קעיג, אונז איזוי וויטער ד' גאנצע מעשה קוקט אויס ווי אלעס איז געשן בדך הטעב.

ווען ד' מעלעה הקט זיך אבער גענדיגט, אונן מען האט צוזאמגעשטעלט ד' אלע פאסירונגען, קאלאר קאמען אונז דער איבערשטער האט דאס אלעס געפריט מיט א געוואולדינג חשבון צו דעליפט אונז צו ראייעווען ד' איזין.

דאס איזן גאר א שטואקע חזוק פאר ד' שפערעדריגע דורות, אונז אפליו ווען עס קומט א צייט וואס מען זיעט נישט דעם איבערשטון, דער איבערשטער האט זיך באהאלטן אונז קען איזיזען ווי ער האט אונז אינגאנז פאראלט אונז ער קוקט זיך נישט אום אויהך דער וועלט. דארך מען אבער וויסן אונז יעדענקיון אונז דער איבערשטער איזן שטוניג דא מיט אונז, ער פירט יעדע זאך, אונז אפליו ד זאכו וואס זיעז איס ווי עס פאסיסיט פשוט בדרכ הטעב, ווענה אמת' זיג איזוע שפעיט.

ומיט א געוואָלדיע השגחה פרטיט, אלעס האט א פונקטיליכן חשבון פאַרווואָס דאס זאָרף אֶזְזִי צוֹיַין.

העוז טוילט פאר יעדן

ח'ז'ל זאנן (ירושלמי מגילה פרק א', בלאה כ) אז אין יום טוב פורים "כל מי שהווא פושט את ידו לטולו, נזונין לו" - וזה עס שטרעקט אויס אנט צו עטמען, געבט מען אים. בפנטוטות מיעט דאס איז אום פורים טיילט מען צדקה פאר יען איזעען, מען קוקט קיינעם נישט נאך, נאר ווער עס שטרעקט אויס אנט צו עטמען צדקה, געבט מען אים.

דאש גויט אַפְּכָעָר אִיךְ אַרְזָחָה אַיִּפְּנָה הַיִּלְגָּן בָּאַשְׁעָפָר. אַיִּנְדָּם הַיִּלְגָּן טָאָג פּוֹרָם אֵין דָא אַעֲוָוָאַלְדִּינָּר עַת דְּצֹוָּן, אָוָן וּוְאָס אַמְּנַעַטְשָׁן בָּעַט בַּיּוּס אַיִּבְּעַרְשָׁטִין גַּעֲבָט מָאִים גָּוִילִיךְ. מַעַן קוֹקֶט אַיִּסְמִישְׁטָן זָאָךְ צָוַעַן אַוְיבָּר אֵין יָאָוְרָד אָזְנוּן זָאָל אַיִּסְמִישְׁטָן אַדְעָר נִישְׁט.

אין תקוני זוהר פון זיאר, דער אַיגֶעָרְשְׁטָדָר אַיז אָזִי ווי יָם כְּפֹרִים". יָם כְּפֹרִים אַיז אָזִי זָאָךְ. דַּי חַיְלִיגְסְּטָע טָאג פָּוּן זָאָר, דַּעֲרָא אַיגֶעָרְשְׁטָדָר אַיז מַוחֵל פָּאָר עַדְן אַיזְנָעַם אַוְרָא אַלְעָזִינָעַם עַבְרוֹת. אַהֲנוּ דַּי צַלְבָּע אַונְזָא אַוְסָּמָט אַיז גָּאָר אַז הַיְלִיגָּע אַז גָּוְהִיכְבָּעָע צִיטָה. וְעוֹן אַיז הַחֲטָא שְׁכָל אַונְזָא אַוְסָּמָט דָּעַם טָאג ווי עַס דָּאָרָא צָוִין, ער רַעַטְזָא זָק אַוְסָּמָט צָוִין אַזְנָעַם הַאֲזָרְצָה אַזְנָעַם גְּוּיִיסְטָה.

אראגונעפאלן אין שווערט און בטיער עיריות, ער פילט און דער איבערשטער דארף אים שווין אפלו א מענטש וואס שפירת איז ער איז זיינער וווײיט פונגעם איבערשטן, ער איז זיינער שטאַרְק שועוט גִּלְעָנָה.

נישת האן; וכן נס קומט אבער דער הייליגער יומס טוב פורים אין די ריכטיגע צייטס פאר אים זיך צוררייך צו קען נום אייבערשטונג, וויל אין פורים קויקט מען קינעם נישט נאך, מען קווקט נישט אויב מען אין איז אַ� ווערד אַדעראָג נישט. אַפְּלוֹ אַמענטישׂ וואָס האָט געטען די צוונגעטען עבירות, קען זיך *****

יעשטע אוייפה הייבן אוון צויריק קומען צום אייבערשטן, צו בנטן דעם איבערשטן או ער זאל אים מוחל זיין אויף אלעל זיינע עבירות, אוון און זאל אים העלפן או פון יעט און ערליך, אוון דער שוין זיין נאר וואול און ערליך, אוון זאל ער אייבערשטער ווועט אים אוינפנעם מיט ביידע הענט, ער ווועט אים מוחל זיין אויף אלעל וואס ער אויסטעהן מיט אלעל וואס ער דארף. דערפער דארף מען זען אויסצונזונג דעם הייליגן טאג פורם ווי ער דארף צו זיין, פון דארף ארפאפנעם עריליכע מינוט און טאג און זיך אויסקעטען ביימן אייבערשטן אלעל וואס ער דאן ווועט מען זען נאר גראיסע ישות און רפאות.

(קונטס א פיליכן פורם)

שאלות ותשובות ברסלב

וואס זעגנון די מנהגים אין ברסלב ביימן סעודת פורים?

שאלה:

לכבוד רבود קדשת מרכז מוהרא"ש (שליט"א) [זצוק"ל]
אווז ווי עס דערגענטערט זיך שווין דער יומן טוב פורים, אוון מיר ווילן
מאכן א סעודת פורים בי אונן אין של, האבן מיר גענוואלט וויסן וואס זעגנון די מנהגים וואס אנשי
שלומינו האבן זיך געפירות בי די סעודת פורים.
מאת אשר

השובה:
בעזרת ה' יהברך
יום א' לסדר וינרא, א' דר' ח' אדר ב', ה'תשע"ד

שלום וברכה וכל טוב סלה יגינו וירקפו אל מורה אשר נ"י
בי אונשי שלומינו האט מען זיך געפירות זיך צוועאמ צו קומען פורים נאכמייטה. מען מאכט א גרויסע
סעודת פורים און מען טרייקט ווין, אוון דוקא נאר ווין, נישט קיין בראנפֿן אַדער אַנדערע זאכן, אוון
דערנאך טאנצט מען און מען פְּרִידְט זיך מיטין הייליגן יומן טוב, אוון מען בעט דעם אייבערשטן אלעל
וואס מען דארף.

פורים איז א גרויסע עת רצון אין הימל, מען גען דאן פועלץ ביימן זיינער גראינג אלעל
וואס מען דארף, אווז ווי חכמוני זקרונם לברכה זאגן (ירושלמי מגילה פ"ק א' הלכה ד') או און פורים דארף מען
געבן פאר יען וואס שטרעקט אויס די האנט צו בעטן, זאגן צדיקים או דער אייבערשטער געבט אויך
אום פורים קומט אראפ איז גרויסע אוד, מען זעט און עפנטט אויך זיין מוויל אים צו בעטן. וויל
פורים קומט אראפ איז גרויסע אוד, מען זעט און וויסט שווין נישט קיין חילוק פון "אדור קמן" אוון "ברוך קמן", מען
וויסט איז אלעס איז נאר דער אייבערשטער, אוון דערפער איז דער טאג אווז גראז און עס איז איז
גרויסע עת רצון אין הימל.

מען האט געגנון בי אונשי שלומינו או דאס טאנצט אום פורים איז געוווען מיט א ישוב הדעת מיט
ברושים דורך ארצ, נישט מיט א ווילקיט צו אַעֲבָרְעָכָן זאכן אַדְרָעָכָן צו שעדרין אונדערע
מענטשן. מען האט אסאך געטאאנצ און געווינט מיט טרען פון שמחה און געבעטן דעם אייבערשטן,
אוון זיין קאנט טאקע געגנון גאר גרויסע ישועות.

אונשי שלומינו הקאנט געטנוקען קיין בראנפֿן אום פורים, דער רביה האט מקפיד געוווען איז
אפיקו א גאנץ אאל מען נישט טריינקען קיין בראנפֿן, אוון אפיקו ווילן זאל מען אונדערע
קידוש און הברלה. אַפְּרָעָר פורים טריינקעט מען אפיקל מעד ווין, מער פון וויפיל מען איז צוגעוואוינט,
און וווען מען טאנצט דערנאך וווערט מען שווין אפיקל שיפור.

מען דארף אַפְּרָעָר זיינער אַקְטָוָג געבן נישט צו מאכן פונעם טפל און עיקר אוון פונעם עיקר א טפל,
קען דארף געדנען או נאך די סעודה דארף מען נאך בענטשאַן ברכת המזון וואס קאַס אַמְצָנָה עַשָּׂה
דאָרְנִיָּתָא, אוון דערנאך דארף מען נאך דאָרְנִיָּעָן מעריב. דערפער דארף מען זען נישט צו טריינקען אויז
פְּיל איז מען זאל אַנְרָאָפְּ פְּאָלָן שְׁכוֹר אָוֹן נִישְׁתְּ וּוֹיְסִין זֶאָס טוֹט זיך אָוֹן דְּוֹרָךְ דַּעַם פָּאָרְפָּאָן דֵּי הַיְלִיעָה
מצות דוקא איז אָזָא גַּעַהוּיְבָעָנָעָם טָאָג. וווען מען טריינקעט מיט אָמָּס קען מען נאך האלטן דעם קאָפְּ
אויז פְּן פְּלָאָזְן צו קענען בענטשאַן אוון דאָרְנִיָּעָן מעריב ווי עריך צו זיין.

דער רביה זאגט (ליקט מוהרא", חלק ב', סימן ע"ד) אוון היינט היבט זיך אלעל און פון פורים. דערפער איז
פורים די ריכטגע צייט צו פָּאָרְגָּעָס אַלְעָס וּוֹאָס מען האט געטן בי יעצץ אוון אַנְהָהִיבָּן אַגְּיָע לְעֵבָן פון
פריש, צו דיענען דעם אייבערשטן אוון זיין נאַנט צום אַיְבָּרְעָשָׂטָן אָוֹן צו לענגן זיין הייליגע תורה.

חכמוני זקרונם לברכה זאגן (שפת פ"ח), אויז פְּסָוק (אָסְפָּרְטִי, ע"ז) "קִימָוָה וְקִבְּלָה הַיְהוּדִים", או די איז
האָבָן נאַקְאָמָל מְקֻבָּל גַּעֲנוּן דִּי תּוֹרָה בַּיִם נֵס פּוֹרִים, אוון דאס מאָל האָבָן זיינע זאָס גַּעֲטוֹן מִיט חַשְׁק אָז
פון די אַיְגָעָנָע ווילן, אוון דאס דארפֿן מיר אויך נאָכָטָן. יעט איז דעם הייליגן יומן טוב לאָמֵר קְבָּל
זיין די תּוֹרָה פון גַּי, אַנְהָהִיבָּן מיט אַפְּרִישְׁקָיִיט צו דיענען דעם אייבערשטן, אוון דאן ווועט אוון דער
אייבערשטער געבן אלע גוועט זאָקן אויף די ווועטלט אוון אויף ינען ווועטלט.

דער אייבערשטער וואס איז דער שומע פְּפָלָה כל פְּה זאל צוועען מײַן פְּפָלָה וואס איך בעט פְּאָר
דייר או דו זאלסט האָבָן גְּרוּזִים הַצְּלָחָה אַיְלָה אַלע עַנְיִינִים.

המאתל לך חודש מבורך

BreslevCenter.com/answers

(שו"ת ברסלב, מכטב ג' אולפים תשכ"ב)

